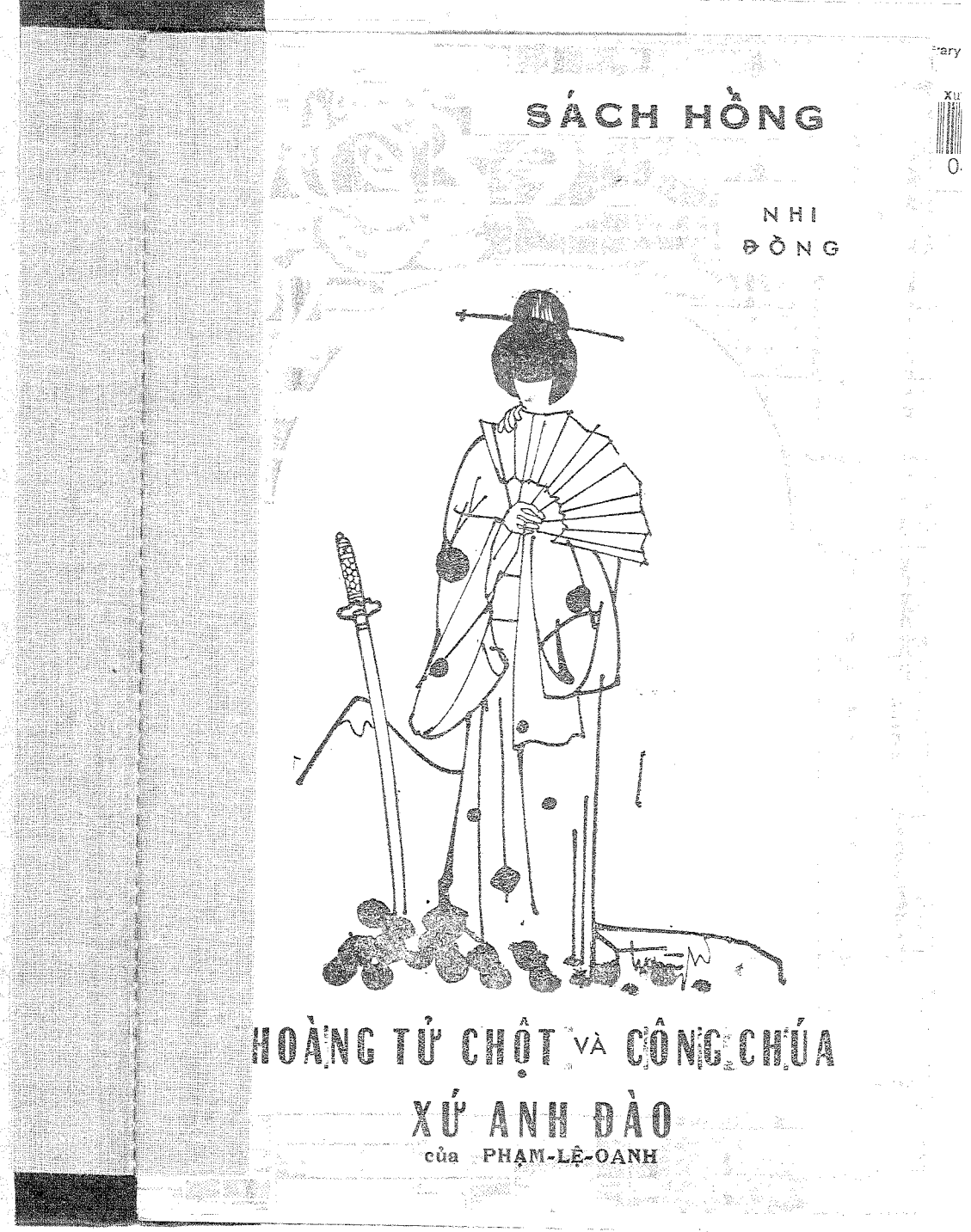
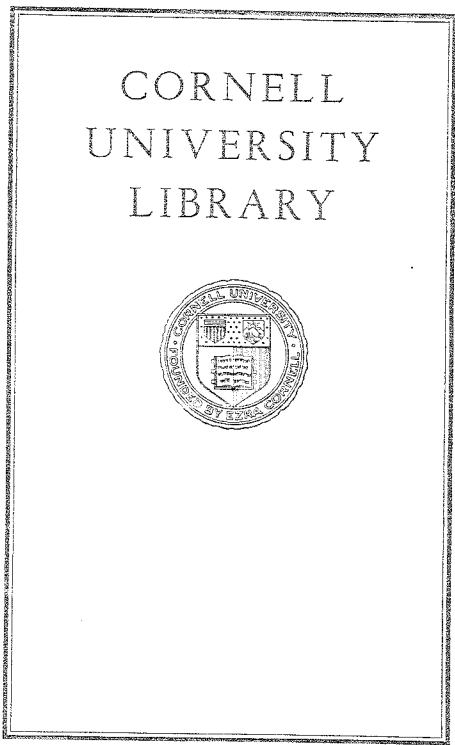

Wason
Pam
PL
Vietnam
32

HOÀNG-TỬ CHỘT

VÀ

CÔNG - CHÚA XỨ ANH - ĐÀO

của PHẠM-LÊ-OANH

N GÀY xưa ngày xưa, có một vị Hoàng-tử, con trai độc-nhất của Quốc-vương xứ Cồ-lô.

Hoàng-tử hình-thù rất quái-dị : da đen như da mọi, tai lớn như tai lừa, mũi sư-tử, răng bần cước, tóc cứng và mọc lôm chôm như rễ tre, có hai con mắt thì một bên lé, một bên chột. Đức vua thấy tướng mạo cậu con trai quý như vậy thì chán quá, không buồn đặt tên cho Hoàng-tử nữa, nhân thấy Hoàng-tử chột một mắt. Ngài liền gọi luôn là thằng Chột cho tiện, vì thế mà thành Hoàng-tử Chột.

Hoàng-tử Chột lớn lên, nhà vua định cưới cho chàng một người vợ, vì dầu sao Ngài cũng mong có cháu để nối dõi tông-đường, nhưng kén chọn đã lâu ngày, mà chưa ai có điểm-phúc được Hoàng-tử để lọt vào đôi mắt vừa lé vừa chột. Nhà vua lấy làm lạ liền hỏi :

— Bao nhiêu con gái các quan đại thần con đều chê cả, vậy ý con muốn thế nào ?

Hoàng-tử tâu rằng :

— Tâu Phụ-hoàng, ý con chỉ muốn lấy một người vợ thực đẹp, đẹp như Hằng-nga cung Quảng,

Woon
lam diet
PL
Vietnam
32

Sen

101

HC

you prime and the
prince of the country of elony

đẹp như Tiên-nữ Dao-trì, chứ những hạng gái tầm-thường con không bao giờ nghĩ đến.

Nhà vua suýt bật phì cười, mấy viên nội-dám hầu cận đưa mắt nhìn nhau tủm tỉm. Sau nhà vua phải cố làm ra vẻ nghiêm-ngộ phán rằng :

— Lấy vợ chỉ cần người có đức, chứ đẹp thì làm gì ? Và nước ta cũng không có ai đẹp như lời con nói đâu, nếu con cứ ương gàn như vậy, thì chẳng lẽ đành chịu chết già hay sao ?

Nhưng Hoàng-tử vẫn tin-tưởng :

— Tâu Phụ-hoàng, nếu trong nước không có mỹ-nhân, thì Phụ-hoàng cho phép con đi chu-du thiên-hạ. Quả đất rộng lớn thế này, thiếu gì gái đẹp, thế nào cũng có người vừa ý con, Phụ-hoàng đừng ngại.

Nhà vua cho là Hoàng-tử dở hơi, cũng không buồn nói nữa. Người nghĩ thầm : «Cứ mặc kệ nó, rồi thế nào cũng có ngày nó mở mắt ra ».

Mấy hôm sau, Hoàng-tử sắm sửa hành-trang, bá-từ vua cha mẫu-hậu, rồi yên ngựa lên đường, định bụng sẽ đi khắp hoàn-cầu, để kiếm người đẹp.

Hoàng-tử chỉ mang theo một viên tùy-tướng, một gói hành lý, và một thanh gươm. Hai thầy trò lên ngựa ra roi thẳng đường tiến về nẻo chân trời xa lắc.

Viên tùy-tướng của Hoàng-tử tên gọi Vương-Long, hắn cũng trạc tuổi Hoàng-tử, nhưng trời cho

hắn có một bộ mặt rất bảnh trai, với một thân-thể khôi-ngô tráng-khien, so với Hoàng-tử thực là một vực một trời, nếu hắn không mặc bộ áo tỳ-tướng, cưỡi con ngựa xấu, đeo bọc hành-lý theo sau Hoàng-tử, thì ai trông thấy thầy trò nhà này, tất cũng phải cho Hoàng-tử là đầy tớ hắn.

Vương-Long theo hầu Hoàng-tử đã lâu, vì hắn khôn-ngoaan lanh-lợi, ăn nói có duyên, nên Hoàng-tử yêu lắm, lúc nào cũng cho theo liền bên cạnh không rời một bước. Lần này theo Hoàng-tử đi kén vợ, hắn cũng muốn nhân dịp kén cả vợ cho mình một thể. Hai thầy trò vừa đi vừa du-sơn ngoạn-thủy, dò la tin tức mỹ-nhân, nhưng cảnh đẹp thì nhiều, mà người đẹp vẫn tuyệt mù tăm-tích.

Thế rồi, xuân qua, hạ tới, chẳng mấy chốc đã gần tới tiết trung-thu, cây cỏ úa vàng, hơi thu lạnh lẽo, dục lòng lữ khách bồi-hồi trạnh nhớ quê-hương. Hoàng-tử xem ra đã có ý nóng ruột.

Một hôm đi tới một con sông nhỏ, trong lúc chờ chuyển dò ngang, Hoàng-tử rủ Vương-Long vào hàng uống bát nước chè cho ấm bụng.

Nhà hàng là một cái quán tranh thấp lẹch sụp, chỉ có một cửa ra vào, sát liền với ngưỡng cửa là một cái trống tre, mặt trống úp lủng chông mấy cái bát sành đã mẻ hết miệng, cái sào nửa ngang thì treo

lủng-lẳng hai ba nải chuối thâm sì, với mấy cặp bánh gai mốc thối. Phía ngoài trống hàng có cái ghế gỗ dài để khách ngồi uống nước. Một cô con gái đang ngồi cầm cúi vá áo trên cái ghế con bên trong trống hàng, thấy khách vào liền ngừng lên tươi cười chào :

— Mời hai thầy vào xơi nước, nước chè nhà em ngon lắm !

Vừa thấy mặt cô hàng, Hoàng-tử bỗng giật mình sửng-sốt : Trời ! Sao trong cái xó quê mùa này, lại có người con gái đẹp đến thế kia ? Da nàng trắng như trứng gà bóc, đôi má phơn phớt như da quả đào non, cặp mắt bồ-câu lông mày lá liễu. Theo ý Hoàng-Tử thì sắc đẹp của nàng dù cho Hằng-nga giáng thế, Tây-tử phục-sinh cũng chưa chắc đã ăn đứt. Trông nàng ngồi giữa cái khung cảnh tồi-tàn bẩn-thịu này, khiến cho người ta phải nghĩ ngay đến bông hoa hồng nhung cắm trong cái hũ sành.

Hoàng-tử lấy tay sẽ huých Vương-Long, Vương-Long lúc này cũng đang ngây người như bị ai thu mất cả hồn vía.

Cô hàng thấy hai người đàn-ông lạ mặt cứ trở mãi mắt ra nhìn mình, thì lấy làm khó chịu, lại cúi xuống vá áo.

Vương-Long ghé tai Hoàng-tử thì thầm :

— Ta mất bao nhiêu năm tháng đi tìm người đẹp, không ngờ người đẹp lại chui ở trống chỗ xó xỉnh này,

thực là duyên trời xui khiến. Hoàng-tử còn chờ gì nữa ?

Hoàng-tử lắc đầu, rồi cũng thì thầm đáp lại :

— Đẹp thì có đẹp thực, nhưng chẳng lẽ thân-danh ta thế này, lại đi lấy cô hàng nước, thiên-hạ còn coi ta ra gì nữa ? Vả Phụ-Hoàng và Mẫu-hậu khi nào bằng lòng ?

Vương-Long bấm Hoàng-tử ra cửa rồi nói :

— Hoàng-tử không muốn lập nàng làm chính-thất thì lập làm thứ-phi cũng được chứ sao ? Được một thứ-phi đẹp thế, Hoàng-tử còn muốn gì hơn nữa ?

Hoàng-tử mừng lắm khen rằng :

— Nhà ngươi thông-minh thực, có thể mà ta không nghĩ ra ! Ta đứng đây, nhà ngươi thử vào ướm ý nàng xem sao. Nếu nàng bằng lòng, thì ta sẽ trở về triều sai người đến đón.

Vương-Long vâng lời, lại vào quán thương-thuyết với cô hàng nước.

Không biết đôi bên chuyện trò ra sao, Hoàng-tử chờ lâu đã thấy sốt ruột. Chợt nghe tiếng người con gái cười khanh khách, nói to như cố-ý cho Hoàng-tử nghe tiếng :

— Thà tôi lấy một anh lái đồ nghèo khổ đói rách nhưng mặt mũi dễ thương đôi chút, còn hơn là hàng

ngày phải nhìn mặt cái ông Hoàng-tử xấu như ma lem ấy ! Người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ !

Hoàng-tử giận tái người, rút thanh gươm cài ở thắt lưng ra, hăm hăm tiến vào quán, định chém cho cô ả hàng nước vô-lễ nọ một nhát cho hả giận. May sao Vương-Long vừa kịp trông thấy, vội chạy ra nắm lấy thanh gươm, rồi ghé tai Hoàng-tử nói sẽ :

— Ấy chết ! xin Hoàng-tử bớt nóng ! Ngài nên nhớ rằng đây không phải là địa-hạt nước nhà, nếu ta giết người thì lời thôi to chuyện lắm.

Hoàng-tử nghiêng hai hàm răng ken két :

— Ta không cần giết nó, ta chỉ rạch vào mặt nó một nhát gươm cho nó hết kiêu ngạo !

Vương-Long cố can mãi, Hoàng-tử mới hơi nguôi giận. Lúc ấy đồ ngang vừa tới, hai thầy trò lại dắt ngựa xuống.

Một ngày kia đi tới một xứ, nghe đồn quốc-vương xứ ấy có cô con gái đang kén chồng. Khi sắp tới kinh-đô, Vương-Long liền bàn với Hoàng-tử :

— Thầy trò ta cứ đi lông bông hết năm này sang tháng khác, cũng không ai biết là mình đi kén vợ mà gọi gả con gái cho, thứ nhất là con những nhà quyền-quí, có bao giờ họ thò mặt ra đường mà ta trông thấy được ? Hay là bây giờ, mỗi khi đi qua nước nào, ta lại chịu khó vào bái-yết vua nước ấy, nếu ông nào có

con gái đẹp kén chồng, tất nhiên họ phải để ý đến mình, có phải là nhất cử lưỡng tiện không ?

Hoàng-tử cũng cho làm phải, nhưng lại buồn rầu nghĩ thầm : « Cái mặt mình xấu xí đến nỗi con bé hàng nước nó cũng không thèm lấy, thì vua nào lại chịu gả con cho mình ? Thì ra từ xưa đến nay, xung quanh mình chỉ toàn những kẻ nịnh thần, chúng nó cứ khen mình đẹp trai, mình có quý tướng, cả đến cha mẹ mình cũng không chịu nói thực cho mình biết nữa ! Bây giờ mới tỉnh ngộ ra thì đã quá muộn ! Thôi thì ta trở về cắt tóc đi tu cho rảnh ! »

Thấy Hoàng-tử cứ thờ dài sườn sượt. Vương-Long cố gạn hỏi, Hoàng-Tử mới đem tâm-sự ngộ thực với hẳn, Vương-Long an-ủi :

— Hoàng-tử đừng vội nản ! thời nay các cô con gái lấy chồng, phần nhiều chỉ cốt lấy tiền-tài, lấy danh-vọng, chứ mấy ai để ý đến diện-mạo bề ngoài, mà tiền-tài và danh-vọng là hai thứ Hoàng-tử đều có thừa, lo gì không có nhiều cô gái đẹp đương khát khao được sửa túi nâng khăn ? Vả ta đi đã hơn một năm, bây giờ lại trở về tay không, thì các quan triều-thần và dân chúng họ cười cho thối óc ! Thần có một kế này, Hoàng-tử thử xem, may ra thành-công cũng chưa biết chừng.

Hoàng-tử vội hỏi :

— Kể gì ? Nhà người cứ nói cho ta nghe.

Vương-Long ngáp ngừng toan nói lại thôi, Hoàng-tử dục mãi, hần mới tâu :

— Hay là... trong khi vào triều kiến Quốc-vương, thần hãy tạm đóng vai Hoàng-tử, còn Hoàng-tử thì giả làm thần...

— Thế rồi, nếu chẳng may họ gả con gái cho mình thực, thì làm thế nào mà dẫu họ được mãi ?

— Ta chỉ cốt được việc lúc này đã, khi đón-dâu về nước rồi, dù họ có biết cũng không lẽ lại đòi cô dâu lại. Hoàng-tử nghĩ thế nào ?

Hoàng-tử tuy không muốn, nhưng nghĩ chẳng còn cách gì hơn được đành phải bằng lòng vậy. Thế là hai người tìm một chỗ vắng vẻ thay quần đổi áo cho nhau.

* *

Đây nói về xứ Anh-Đào là nơi mà Hoàng-tử Chột và Vương-Long đang đi tới. Vì xứ ấy có nhiều hoa anh-đào, nên người ta gọi luôn là xứ Anh-Đào. Vua xứ ấy có tới mấy trăm bà vợ mà không được một mụn con nào, nhà vua rất lấy làm lo lắng.

Một đêm Chánh-cung Hoàng-hậu nằm mơ thấy con quỷ dạ-xoa ôm chầm lấy mình, Hoàng-hậu sợ quá, hét lên một tiếng, mồ-hôi ướt-đẫm cả áo. Lúc tỉnh dậy liền tâu lại cho vua hay, truyền đòi quan Thái-

Bốc vào đoán xem lành dữ thế nào. Quan Thái-Bốc tâu :

— Tâu bệ hạ, đó là điềm Hoàng-hậu sắp có tin mừng.

Nhà vua cũng nửa tin nửa ngờ. Quả nhiên ít lâu sau Hoàng-hậu thụ thai, đúng chín tháng mười ngày thì sinh được một nàng Công-chúa.

Khi Hoàng-hậu đã tỉnh-táo ngồi lên được, một bà mụ liền bế Công-chúa lại cho Hoàng-hậu xem mặt. Vừa trông thấy mặt con, Hoàng-hậu bỗng giật bắn người : Công-chúa sao mà giống con quỷ dạ-xoa trong mộng như đúc ? Hoàng-hậu vừa xấu-hổ vừa đau đớn, chán nản không buồn nhìn đến con gái nữa.

Nhà vua sợ Hoàng-hậu vì quá nghĩ sinh-ra đau ốm, liền an-ủi :

— Xấu đẹp cũng là con mình, buồn bực làm gì cho thêm tổn thọ ! Và con người ta từ bé đến lớn diện-mạo thay đổi luôn luôn, có phải cứ mãi thế đâu mà sợ.

Nhưng Công-chúa càng lớn càng xấu, nước da đen như bồ hóng, đôi mắt lồi hẳn ra ngoài, cặp môi dày và thâm sì như hai con đĩa trâu nằm duỗi song song dưới cái mũi điều hâu, răng thì vừa dài vừa nhọn, thân-thể cao lớn mà cứng chắc, ai yếu bóng vía trông thấy Công-Chúa tất cũng phải giật mình. Hoàng-hậu thất-vọng quá đỗi, ngài cấm bọn cung nga không được tiết

lộ cho ai biết về dung-mạo của Công-chúa, và cũng không được tỏ cho Công-chúa biết là Công-chúa xấu hơn hết thầy những người xấu nhất trên trái đất này. Muốn cho Công-chúa khỏi buồn tủi về nhan sắc của mình, Hoàng-hậu truyền lệnh trong cung có bao nhiêu gương phải đập cho kỳ hết.

Hôm ấy Quốc-vương ra ngự triều, thấy Hoàng-môn quan vào báo có Đông-cung Thái-tử nước Cồ-lỗ đi qua xin vào bái yết, nhà vua liền truyền cho mời vào.

Khi Hoàng-tử giả quì trước sân rồng tung hô vạn-tuế, nhà vua liền thân xuống thêm dất Hoàng-tử lên chính-diện, rồi truyền ban cầm-đôn cho ngồi.

Thấy Hoàng-tử diện-mạo khôi ngô, nói năng hoạt bát, nhà vua yêu lắm. Ngài hỏi thăm tỹ-mỹ về sức khoẻ của Quốc-vương và Hoàng-hậu cùng tình-hình trong nước Cồ-Lỗ. Sau hết Ngài lại hỏi Hoàng-tử qua đây là đi chơi hay có công việc gì, Hoàng-tử giả tâu là đi kén vợ, nhà vua mừng lắm, liền truyền nội-thị mở tiệc khoản-đãi.

Tiệc xong, vua sai người đưa Hoàng-tử và tên Quân hầu (tức là Hoàng-tử Chột) ra nhà công-quán yên nghỉ.

Nhà vua vào cung, đem truyện Hoàng-tử nước Cồ-Lỗ đi chu-du thiên-hạ đề kén vợ kè cho Hoàng-hậu nghe, và than rằng :

— Nếu ta được một người con rề như Hoàng-tử Cồ-Lỗ thì thực là mãn-nguyện.

Hoàng-hậu tâu :

— Sao bệ-hạ không gọi gả cho hần ?

Nhà vua thở dài :

— Con gái mình xấu như ma lem, ai người ta thèm lấy ? Nói làm gì cho thêm xấu hổ !

Hoàng-hậu lại tâu :

— Ngày xưa Chung-vô-Diệm xấu như thế, mà còn lấy được Tề-tuyên-Vương, huống chi con gái mình lại không bằng Chung-vô-Diệm hay sao ?

— Nhưng gọi gả con gái cho hần mà hần không lấy thì thực là bẽ mặt, có lấy nước sông Hoàng-Hà rửa đi cũng không hết nhục !

— Hần biết con gái mình mặt mũi thế nào mà không lấy ? Khi đã đón dâu về rồi, thì dù xấu đẹp thế nào cũng phải im đi, chẳng lẽ lại còn đem trả lại.

Nhà vua nghe cũng có lý liền sai một viên quan Đại-phu đến công-quán ngõ ý cho Hoàng-tử biết.

Vương-Long nghe nói có quan Đại-phu đến, liền bàn với Hoàng-Tử :

— Quan Đại-phu đến đây chắc thế nào cũng có tin mừng, nếu quả thực nhà vua gọi gả Công-

chúa cho mình, thì ý Hoàng-Tử muốn thế nào, xin cho thần biết trước, kéo chốc nữa lại lúng túng

Hoàng-Tử đáp :

— Thì nhà ngươi cứ nhận lời đi, nhưng buộc họ phải cho mình xem mặt Công-chúa trước. Hễ Công-chúa vừa ý ta, sẽ về nước tàu với Phụ-Vương chọn ngày lành tháng tốt, cho người sang đón dâu.

Vương-Long mũ áo chỉnh-tề ra nhà khách tiếp quan Đại-Phu. Trà nước xong, quan Đại-Phu đứng lên thưa rằng :

— Quốc - Vương tôi có một Công-chúa tuổi vừa đôi tám, còn dưong kén bạn trăm năm, nhưng chưa được người xứng đáng. Nay Quốc-Vương tôi thấy Hoàng - Tử là một bậc thiếu-niên anh - tuấn, trong lòng rất kính mến, ý muốn cho Công-chúa được sửa tui nâng khăn. Chẳng hay Hoàng - Tử nghĩ thế nào, xin cho biết, để tôi còn về triều phục-mệnh.

Vương-Long vờ ngẫm nghĩ một lát, rồi trả-lời :

— Quốc-Vương có lòng quá yêu, thực tôi rất lấy làm cảm-kích ! Nhưng nước tôi có lệ lấy vợ lấy chồng phải xem mặt trước, để khỏi ân-hận về sau. Nếu đôi bên thỏa-thuận, tôi sẽ xin nộp một vật làm tin, rồi về triều tàu với Phụ-Hoàng và Mẫu-Hậu chọn ngày làm lễ nghênh - hôn. Không biết Hoàng-Thượng có rộng cho như thế chăng ?

Quan Đại-Phu nói :

— Những điều Hoàng-tử yêu-cầu rất chính-đáng, tôi chắc thế nào Quốc-Vương tôi cũng bằng lòng. Bây giờ tôi xin về triều tàu lại cho Quốc-vương tôi rõ.

Quan Đại-phu cáo-từ lui ra, rồi vào cung đem những lời Hoàng-tử nói tâu với nhà vua, nhà vua ngần ngừ giây lát, rồi nói :

— Thôi được, nhà ngươi hãy cứ về, để trăm còn bàn với Hoàng-hậu đã.

Nhà vua vào cung, Hoàng-hậu đứng lên đón. Vua thuật lại lời quan Đại-phu cho Hoàng-hậu nghe, rồi nói :

— Nếu để cho hần xem mặt Công-chúa thì việc khó thành lắm.

Hoàng-hậu trầm ngâm một lát, rồi vui vẻ tâu rằng :

— Tôi có kế này hay lắm : con thị-nữ Kim-Lan hầu cận Công-chúa nhan-sắc rất xinh đẹp, có thể cho nó mặc giả Công-chúa được. Chỉ cần lúc xem mặt thôi, còn hôm đón dâu, Công-chúa đã có khăn phủ đầu, ai trông thấy được mà sợ ?

Nhà vua vỗ tay khen phải, lập-tức truyền sửa soạn tiệc yến, rồi cho người mời Hoàng-tử buổi tối hôm ấy vào triều dự tiệc, và xem mặt Công-chúa luôn thể. Vua lại căn-dặn Hoàng-hậu phải sai người trang-

điêm cho thị-nữ Kim-Lan thực cần-thận, đề tối nay ra mắt tân-lang. Còn Công-chúa thật thì ở trong phòng dòm lên ra coi mặt Hoàng-tử.

Buổi tối, Vương-Long tắm gội, thay mặc quần áo chỉnh-tề, đem theo Hoàng-tử Chột vào bệ-kiến. Nhà vua niềm nở đón tiếp, chuyện trò thực là vui vẻ.

Khi tiệc yến soạn xong, vua và Hoàng-tử cùng quan Đại-phu lúc sáng ngồi vào dự tiệc. Hoàng-tử Chột đứng hầu sau lưng Vương-Long.

Rượu được nửa chừng, vua truyền Thái-dám vào thỉnh Công chúa ra. Hoàng-tử và Vương-Long cùng đưa mắt nhìn về phía nội cung, hồi hộp.

Giây lâu, chợt nghe tiếng ngọc lanh-can, mùi hương ngào ngạt, rồi một đoàn cung-nữ đỡ Công-chúa đi ra.

Công-chúa ra trước bàn tiệc cúi chào tân-khách, rồi lại e thẹn, quay ngay vào, gót sen dừng đỉnh, dáng liễu thướt tha, chỉ trong chốc lát cũng đủ làm cho hai thầy trò Hoàng-tử đều như bị thôi-miên, ngồi ngây như phỗng.

Công-chúa quả nhiên đẹp thực, đẹp lạ lùng, đẹp đến nỗi hoa phải nhường, nguyệt phải thẹn, suốt từ hồi khai thiên lập địa tới nay, chưa từng thấy ai đẹp như thế, cô hàng nước lúc này nếu có đứng đây, chắc cũng đến xấu hổ mất.

Thấy thái-dộ của Hoàng-tử giả, nhà vua biết là cá đã cắn câu, liền giả vờ hỏi :

— Thế nào, liệu con gái trăm có xứng đáng được sửa tui nâng khăn cho Hoàng-tử không ?

Hoàng-tử giả không đợi hỏi ý-kiến của Hoàng-tử thực, vội đứng lên sụp quì trước mặt nhà vua, miệng tâu :

— Hoàng nhạc-trượng.

Nhà vua mừng lắm đỡ Hoàng-tử dậy, rồi cùng bàn về việc cưới xin.

Hoàng-tử Chột đứng bên thấy hai người có vẻ thân thiết thì bực lắm, nhưng không lẽ nói sao. Trước khi lui về, Vương-Long dâng lên Quốc-vương một cái khánh vàng đề ngài chuyển giao cho Công-chúa làm lễ đính-hôn, vua cũng truyền nội-dám vào cung lấy một cái vòng ngọc của Công-chúa trao lại cho Hoàng-tử.

Sáng hôm sau, Hoàng-tử giả vào triều từ biệt nhà vua, rồi thầy trò lại lên yên ngựa lên đường. Vua sai các quan triều thần đi tiễn Hoàng-tử ra khỏi cửa thành rồi mới chia tay.

Về tới nước nhà Hoàng-tử và Vương-Long đã thay đổi y phục như cũ, vào triều bái vua cha và mẫu hậu. Vua hỏi :

— Con đi bấy nhiêu ngày, chẳng hay đã tìm được mỹ nhân nào vừa ý chưa ?

Hoàng-tử sắc mặt có vẻ hân-hoan tự-đắc, đem chuyện đính hôn cùng Công-chúa xứ Anh-đào tâu với vua và Hoàng-hậu, rồi nói tiếp :

— Con không được biết Hằng-nga, Tiên-tử đẹp đến thế nào, nhưng con dám quyết rằng : trần gian không một mỹ-nhân nào sánh kịp Công-chúa xứ Anh-đào. Nếu Phụ-Hoàng không tin, xin cứ hỏi Vương-Long sẽ rõ.

Quả nhiên nhà vua không tin, liền hỏi Vương-Long, Vương-Long cũng tâu đúng như lời Hoàng-tử.

Nhà vua cười nói với Hoàng-Hậu :

— Không ngờ Hoàng-tử Chột nhà ta lại có duyên thâm đến thế ! Ta cứ tưởng người như nó thì phải lấy quỉ dạ-xoa mới xứng.

Hoàng-hậu và các phi-tần đều vui mừng hơn hở, ai cũng cho là Hoàng-tử tốt số.

Nhà vua lập tức truyền Khâm-thiên-giám chọn ngày lành tháng tốt, sai hai vị đại-thần mang sính-lễ và cờ hiệu sang xứ Anh-đào đón Công-chúa về nước.

Một tháng sau, đoàn rước dâu mới về tới. Hôm ấy khắp kinh-thành đều treo đèn kết hoa, cờ bay phất phới, trong cung thì nhã-nhạc vang lừng, vàng son chói mắt. Vua và mẫu-hậu đều mặc triều-phục ngồi trên chính-diện, chờ cô dâu mới vào chào,

Các quan triều-thần và các vị phu-nhân đều mặc phẩm-phục ra ngoài cửa thành nghênh-tiếp.

Khi Công-chúa về đến nơi, lễ yết tôn-miếu rồi, liền vào triều-kiến vua cha và mẫu-hậu. Nàng mặc bộ áo màu đại-hồng, đầu phủ một cái khăn bằng sa che kín cả mặt. Tuy không trông rõ diện-mạo cô dâu, nhưng cái vóc người to lớn, với cái dáng điệu cứng cỏi của nàng, đã khiến cho vua và Hoàng-hậu phải đưa mắt nhìn nhau, ngờ vực.

Lễ xong, Hoàng-hậu truyền đưa Công-chúa vào nội-cung yên nghỉ, và truyền mở tiệc ăn mừng.

Chú rề về mặt tươi tỉnh, nói cười luôn miệng. Tiệc xong thì đêm đã gần tàn. Hoàng-Tử đưa hai thân về Chánh-cung yên nghỉ, còn mình thì vội vã trở về phòng cô dâu, chân bước lằng lằng như mọc cánh, phen này thực là thỏa nguyện bình-sinh !

Tới cửa cung, mấy tên cung nữ theo hầu Công-chúa đang chờ đón Hoàng-tử, thấy Hoàng-tử vào, chúng vội ngăn lại :

— Ông là ai mà dám tự-tiện vào đây ? Có ra ngay không, Hoàng-tử biết thì chết !

Hoàng-tử ngoác cái mồm cá ngão ra cười :

— Thì ta là Hoàng-tử chứ còn ai nữa, các người tránh ra cho ta đi !

Bọn cung-nữ nhất-định đứng chắn cửa phòng, không cho Hoàng-tử vào. Công-chúa thấy ồn ào, liền bỏ khăn quàng đầu bước ra cửa đứng coi. Khi thấy mặt Hoàng-tử, Công-chúa giật mình, bước lùi lại mấy bước, rồi kêu lên :

— Nhà người là ai mà dám xông vào đây ? Người không biết chỗ này là cung cấm à ? Hoàng-tử đâu ?

Hoàng-tử thấy Công-chúa bỏ khăn phủ đầu đi ra đã mừng, nhưng khi nhìn rõ mặt nàng, thì cũng giật mình sững sốt chẳng kém gì Công-chúa :

— Ô hay ! Thế này là thế nào ? Người là ai ? Còn Công-chúa đâu ?

— Chính ta là Công-chúa đây ? Người là ai ?

— Ta là Hoàng-tử !

— Không phải, ta đã biết mặt Hoàng-tử rồi, Hoàng-tử đâu lại thế này !

— Thì chính ta cũng biết mặt Công-chúa rồi ! Nhà người đâu phải là Công-chúa ?

Lời qua tiếng lại om xòm, cung nga thái-dám xúm lại xem đông nghịt. Vua và Hoàng-hậu nghe tin, vội chạy xuống phán hỏi đầu đuôi. Công-chức sứt-sứt tâu rằng :

— Hôm ấy Hoàng-tử vào xem mặt, thiếp đã nhìn rõ hẳn hoi, chàng trắng trẻo khôi ngô, chứ có xấu xa thô鄙 như người này ?

Hoàng-tử sắc mặt cũng hầm hầm đáp lại :

— Chính ta bị cha con mi lừa dối thì có ! Rồi rằm hôm ấy ta trông thấy Công-chúa xinh đẹp như tiên, có đầu lại sù sì gớm ghiếc như con ngáo-ộp thế kia ?

Hai bên tranh-biện kịch-liệt, ai cũng cho là mình bị lừa. Vua và Hoàng-hậu ngó ngàng nhìn nhau, không biết xử thế nào cho ổn, bèn truyền cho đòi Vương-Long vào tra hỏi.

Thấy câu truyện đã đồ bề, Vương-Long biết không thể dấu được, bèn cứ thực tâu trình. Nhà vua nghe xong, vừa giận vừa buồn cười, liền quát đuổi Vương-Long ra, rồi gọi Hoàng-tử lên tiếng mắng rằng :

— Mày là thằng con trai mặt to tai lớn, mà chỉ vì muốn lấy vợ đẹp, đến nỗi phải khum lưng uốn gối, trá hình làm tên đầy tớ, nhục nhã đến thế là cùng ! Tư cách như vậy còn làm sao làm được ông vua, còn cai trị sao được muôn họ ? Mạnh tâm lừa người, thì bị người lừa lại, cũng là lẽ thường, còn oan-ức gì nữa ?

Hoàng-tử cứ cúi đầu, nín im thín thít, không dám trả lời. Nhà vua lại nói :

— Bây giờ sự đã lỡ rồi, nói ra chỉ tỏ làm trò cười cho thiên-hạ, lại thêm mất tình hòa-hiếu của hai nước, không được ích gì ! Vả diện-mạo như mày, thò tay lấy vợ như thế là xứng đáng lắm rồi, còn mơ tưởng

viên-vong làm gì cho thêm nhục ? Thôi biết điều thì
nên nghe ta, vợ chồng hòa-hợp với nhau, đừng giở
trò ra nữa !

Hoàng-hậu lại sai mấy bà phi-tần vào phòng an-
ủi cô dâu ; lúc này vẫn còn đang thút thít khóc.

*
*
*

Một tháng sau, hai vợ chồng đem nhau về bái
tạ nhạc-gia, lại làm cho Quốc-vương và Hoàng-hậu
xứ Anh-đào được một phen ngơ ngác.

Sau khi nghe rõ chuyện của con gái kể lại, Hoàng-
hậu và Quốc-vương đều thăm phục vua Cồ-Lỗ là người
anh-minh đại-lượng, tình giao-hiếu giữa hai nước càng
thêm bền chặt. Vợ chồng Hoàng-tử cũng ân-ái mặn
nồng, không bao giờ nhắc tới chuyện cũ nữa.

— HẾT —

Đã được KHAI-TRÍ
22, 1940, LÊ-HOÀ, SAIGON

PRINTED IN U.S.A.